

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXIV. Ostendit quomodo oratio vocalis perfecte fieri potest, & quam
sit cu[m] mentali compatibilis;

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VII
libris

*Modica se
veritas pu-
sillanimita-
tis mater.*

*Viam Dei
experiendo
nihil perdi-
mus.*

saltem certum & indubitatum est, minimum quod hinc referemus con-
modum & lucrum fore, quodd per multum spiritualium opum inde no-
bis sumus comparaturi. Nolite timere, quodd Dominus præsiti vos emen-
sinat, utpote qui nos ultro inuitat ad ex hocce fonte bibendum. Hocce
go dictum maneat; & vellem sanè, id sæpius dicere & repetere, quodd
quàm maximè pusillanimes reddat eos qui Dei bonitatem nondum po-
nitur per experientiam cognitam habent, etsi per fidem eam cognov-
Sed magnum quid est, reipta & experientia expertum esse, quàm is am-
suauiter & blandè tractet eos, qui per hanc viam incedunt, & quomodo
penè sumptu illius iter hi suum instituunt. vnde non miror, eos quibus
reipsa experti non sunt, aliquam prius commodi aut lucri cuiuspiam
curitatem exigere. Sed ipsa iam tum nostis, pro vno centuplum dante-
iam in hac vita, & Dominum dicere, *Petite, & dabitur vobis*. Porro si Matrem
illius, in varijs Euangelij sui locis hac de re certiores reddenti, minime
credatis, carissima, frustra meum ego cerebrum, ad hoc vobis exponendum
go & me fatigo. Et tamen qui de eo aliquantulum dubitat, dicere possit,
non multum se, si experiatur & periculum faciat, perditurum. Hoc enim
boni iter hoc habet, quodd plura dentur quàm petantur, aut petere possumus.
Hoc reuera ita se habet; equidem id noui, & si quæ velintur
etiam experientia, Deo dante, nouere, illas ego huiusce rei testes pro-
ducere possim.

CAPUT XXIV.

OSTENDIT, QUOMODO ORATIO VOCALIS PERFECTE
fieri possit, & quàm ea sit cum mentali
compatibilis.

*Multas nu-
dum medi-
tationis no-
men perter-
ret.*

Illas ergo animas iam rursus alloquamur, quæ seipsas (ut dixi) recolligen-
t, vel intellectum suum in oratione mentali fixum quietumque decen-
re, vel considerationem aliquam formare nequeunt. Duo illa hoc loco
non nominemus, quodd ad eadem ineptæ sitis. Multos quippe de facili
perire est, quos vel nudum orationis mentalis aut contemplationis na-
men pertertere videtur; & fieri posset, ut etiam aliqua talis opinio
ad domum veniret, cum (ut antè dicere memini) non eadem omnes
incedant. quod ergo vobis in præsens consulere, & etiam docere (verè
loqui possum; nam in quantum matri, utpote ad Præpositæ munus, quod
iam fungor, euectæ, mihi hoc permissum est) volo, hoc est, quod
modo videlicet vocaliter orare & legere debeatis; par enim est
telligatis ea quæ dicitis: & quia fieri potest, ut ei qui de Deo
gitare nequit, graue etiam futurum sit longas quasdam oratio-

nes fundere, hinc nec huiusmodi orationes iam in exemplum proferre volo, sed eas dumtaxat, quas, quia Christiani sumus, necessario nos recitare oportet, uti sunt, *Pater noster*, & *Aue Maria*; ne de nobis dicatur, nos loqui, & non intelligere quid loquamur; nisi forte satis nobis videatur, ex consuetudine tantum ipsa verba pronuntiare, & hoc satis esse. Sed, hocne satis sit, an non, equidem non definio; definient docti. Quod autem à nobis carissimæ fieri vellem, est, ut scilicet solum hoc nobis non sufficiat: cum enim dico *Credo*, æquissimum mihi videtur, intelligere & nosse me quid credam, & cum dico *Pater noster*, amor exigit, ut intelligam, æquis hic parer sit, & quis magister, qui hæc nobis orationem tradidit. Si dicatis, vos iam tum hoc nosse, & necesse non esse ut hoc vobis quis in mentem reuocet; malè dicitis: magnum quippe inter vnum magistrum & alium est discrimen. Imò, etiam inter mundanos inignis ingratitudinis signum ducitur, magistrorum suorum memoriam non seruare, præsertim si hi sanctæ sint vitæ, & magistri animarum: imò verò impossibile esse censeo illorum nos, dummodo boni discipuli simus, vnumquam obliuisci. Talis ergo doctoris, qui hanc nos orationem docuit ac tradidit, idque tanto cum amore & desiderio, ut in vtilitatem illa nostram cederet, absit, ut non quam frequentissime recedemur, dum hanc orationem fundimus, et si nostra infirmitas id fortasse non semper permittat.

Quod ad primum ergo, iam tum scitis, diuinam eius Maiestatem nos docere, orationem in solitudine fundi oportere: eam enim ipse semper est sectatus, dum orauit, idque non tam quia ea opus haberet, quam ad nostram instructionem & exemplum. Hoc præterea ex antè dictis iam patet, non posse nos simul cum Deo, & cum mundo loqui: hoc porro facit, quisquis, dum orat, ex altera parte auscultat ad ea quæ interim alij loquuntur, vel quæ sibi tunc occurrunt, animo agitatur, suam ab iis mentem nequaquam seuocare studendo. Præterquam dum id, certis quibusdam temporibus, ex prauis & malignis humoribus oritur (præsertim si orans melancholicæ passioni aut infirmitati cerebri obnoxius sit, adeo ut, quæcumque demum adhibeatur diligentia, frustra nea & in cassum sit) aut quia Deo visum permittit, ut magnarum tempestatum dies super famulos suos, ad maius ipsorum bonum & commodum ingruant: adeo ut, licet summo opere se ipsi affligant, & hoc ipsum impedire omnimodis conitantur, quidquid agunt frustra sit, nec ad ea quæ dicunt reflectere, nec mens in vlla cogitatione sese detinere valeat, sed, perinde ac si phrenesi laboraret, in diuersum vagetur errabunda. Verum ex pæna quam tunc sentit, potest quis ita dispositus, facile colligere, sibi id in culpam minimè ascribendum. Quamobrem minimè se discreti & (hoc namque adhuc deterius foret) nec ad rationis præscriptum reducere

*Quomodo
vocaliter o-
rare oportet.*

*Præceptorū
seruanda
memoria
est.*

*In solitudi-
ne orandi.*

*Quomodo
intellectus
distractio-
rans se ge-
sturum sit.*

S.
Theresia

Opera

IN VI

166

cere studeat id, quod tam quidem omnis rationis incapax est, intellectum inquam suum; sed oreretur prout potest, aut etiam planè non orat, sed animam suam, utpote infirmam, recreare & alleviare conetur, & animam cuiuspiam pio operi se applicet. Hoc dictum sit pro ijs, qui seriam suorum curam gerunt, & iam satis intelligunt, non debere se simul Deo mundo loqui.

Quod vero nos à parte nostra prestare possumus, est, ut in solitudine & solæ esse quàm maxime allaboremus; & faxit Deus, ut hoc (sicut dico) satis sit ad bene intelligendum, qui cum loquamur, & quid Dominus ad orationes nostras respondeat. Putatisne illum tacere, etiam non audiamus? minimè. etenim ad cor nostrum loquitur, cum ex corde illum oramus. Adhuc cum primis vtile est, considerare, siquidem nostrorum speciatim de numero illorum esse ad quos hanc Dominica orationem loquitur, & ipsum hanc nos docere. Porro numquam vix eo præceptor à discipulo suo distat, ut eum necesse sit alta voce inclinare, sed huic valde propè est. Velim porro intelligatis, vobis ad orationem Dominicam bene recitandam, cum primis vtile fore, si à præceptorum illam ore suo vobis tradidit, non procul recedatis, sed iuxta cuncta obneatis.

Dicetis mihi, hoc ipsum iam considerationem videri, vos tamen nec posse, nec velle aliter, quàm vocaliter orare: nam etiam quidam reperiri, qui nihil omnino pati volunt, & omnem à se laborem & molestiam remouent: quibus difficile est initio cogitationem colligere, eo quod huic recollectioni non assueuerunt, qui ne modicum sibi inferant molestiam, ac se fatigent, non nisi vocaliter & posse & scire orare aiunt. Bene dicitis, hoc iam orationem mentalem fieri; sed ego in veritate dico vobis, planè nescire me, quomodo vna altera queat disiungi, si modo vocalis peragi debeat bene & ita, ut qui loquamur intelligamus. Imò verò etiam in conscientia tenemur cogitare, ut cum attentione oremus. & faxit Deus, ut huius remedii iuvamen

*Ut oratio
vocalis bene
fieri, ab
mentali dis-
iungenda
non est.*

*Quomodo
enim attentio
oratio
vocalis fieri
possit.*

Dominicam orationem bene legere possimus, nec in alterius rei impeditis cogitatione definamus. Hoc ipsa aliquando experta sum, & cum huius melius remedium inuenio, quàm cogitationem incum, ad quem verba mea dirigo, defigere coniti.

Quare habete patientiam, & date operam
ut rei adeo necessaria paulatim
assuescatis.